

Край коритото

Чипа, чипа
съ водица,
да измиемъ
главица.
Следъ главица
— ушенца.
Следъ ушенца
— вратленце.
Следъ вратленце
— гърбенце.
Следъ гърбенце
— краченца,
че да расте
момченце,
да се учи
въ школото,
да научи
четмото
и да стане
на края,
умень, личенъ,
прославенъ,
та за татко
и мама,
гордостъ да е
голѣма.

Любомиръ Дойчевъ

Н
е
п
о
с
л
у
ш
н
о
т
о

ПѢТЛЕНЦЕ

Квачката бѣ много уплашена, защото пиленцата ѝ бѣха се прѣснали изъ полето, а две отъ патенцата спокойно си плуваха въ близката вода. Майката съ молби и примамки ги викаше, ала тѣ не искаха и да знаятъ. Пиленцата бѣха въ близката рѣжъ, а пѣтленцето тичаше да лови брѣмбари и червеи, когато отгоре се чу гласъ: „гиее! гиее!“ Бедната квачка веднага позна гласа на неприятеля и уплашена почна да вика на всички страни: „глюкѣ! глюкѣ! глюкѣ!“ Кученцето, което бѣ тамъ наблизу, подкара пиленцата къмъ квачката, сжщо и патенцата притърчаха и се сгушиха подъ крилетѣ на майка си. Ала пѣтленцето не послуша нито майчиния си викъ: „глюкѣ! глюкѣ! глюкѣ!“, нито кученцето, ни пѣкъ се побоя отъ неприятелското: „гиее! гиее!“; то спокойно се спускаше насамъ-нататѣкъ да лови мухи и брѣмбарчета. Нѣщо ненадейно се спусна отгоре и пѣтленцето се усѣти притиснато между два яки нокти — това бѣше последното му излизане, за да търси мухи и брѣмбари.